

Хто правду чинить - іде до світла

Іван 3, 21

МІСЦЕ

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• Листопад 2004 року Божого • Число 9х164 •

2 стор.

Постанови Синоду Єпископів УГКЦ та декрети Курії Львівської Архи-епархії УГКЦ.

Інформаційна мозаїка.

3 стор.

4 стор.

До 60-річчя з дня смерті Андрея Шептицького. Служба народові – служба свята.

Спогади про Андрея Шептицького.

5 стор.

6 стор.

Катихизмові правди.

Криза у рядах «традиціоналістів».

Подружжя, сім'я, родина. Телегонія

–перші відгуки. Шлюби небесні.

7 стор.

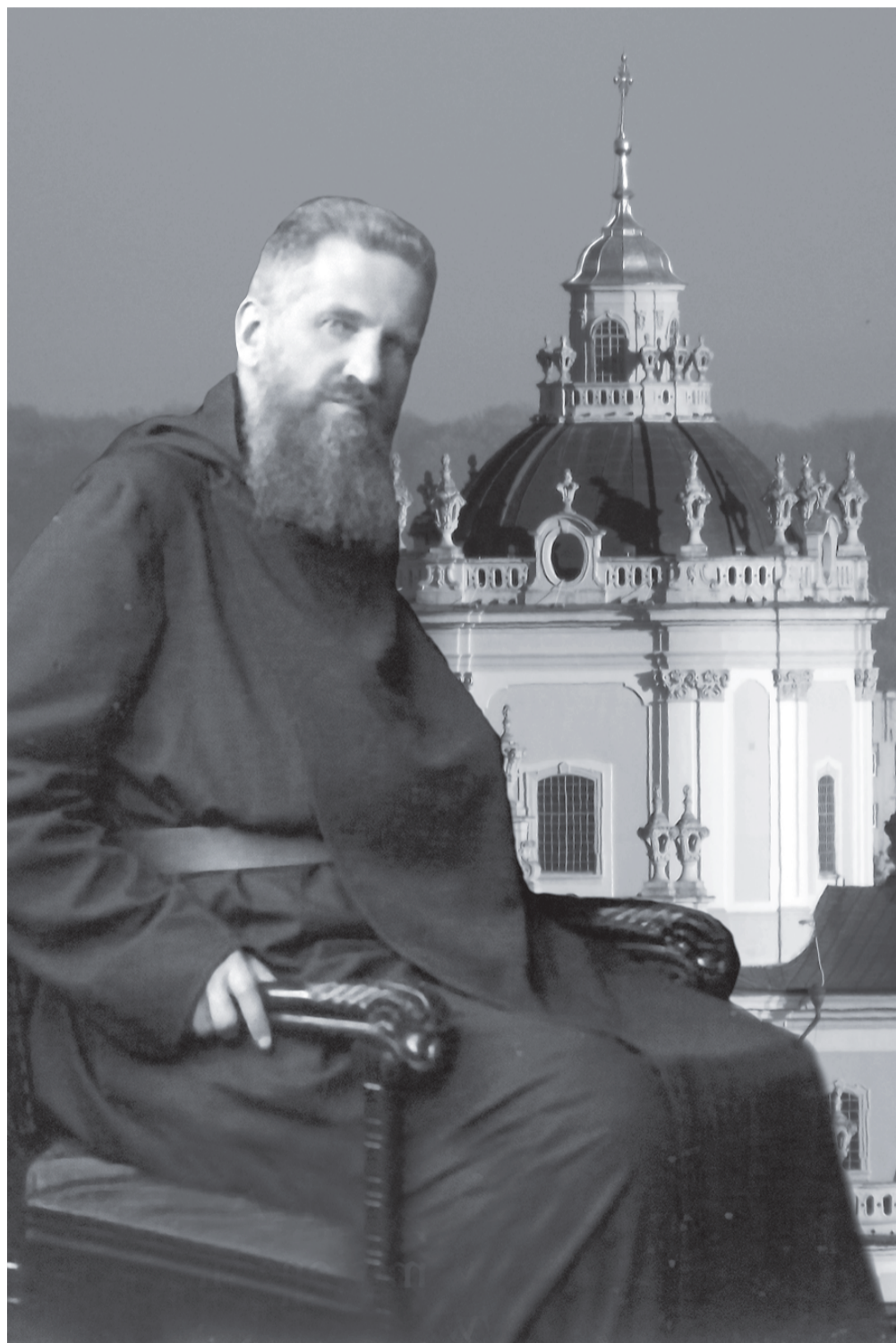
Вітаємо ювілярів!

На християнські теми. Оповідання «Фактор часу».

Кілька питань про Свідків Єгови.

8 стор.

З ЙОГО ДУХА ПЕЧАТТЮ...

1 листопада 1944 року перестало битись серце Митрополита Андрея Шептицького, або, як тепер його називають, українського Мойсея. Перед смертю він мав дивний сон, або сказати б краще – видіння: він бачив страшну руїну нашої Церкви, арешт наших Владик, священників, монахів, монахинь і вірних. Митрополит передбачував це і в своїх пастирських листах звертався до своєї пастви зі словами заохоти до витривання у вірності Церкві й Апостольському Престолові. В часі окупації України двома нелюдськими державними системами він не боявся виявляти суті як більшовицького терору, так і злочинної, жорстокої поведінки фашистської Німеччини.

Бог устами Папи Івана Павла II підніс багатьох наших мучеників та ісповідників віри на престоли святості. Під час відвідин України Папа сказав тоді таке: «Ця Галицька земля, що протягом історії бачила розвиток Української греко-католицької Церкви, була вкрита, як казав незабутній Митрополит Йосиф Сліпий, «горами трупів і ріками крові». Слуга Божий Митрополит Андрей не поніс мученичої смерті, але у своєму листі до Папи Пія XII просив благословення на мучеництво».

Сьогодні, живучи у вільній і незалежній Україні, коли відзначаємо 60 ту річницю його смерті, саме на тих теренах, де виріс, вчився, молився і працював блаженної пам'яті Митрополит Андрей, ми зобов'язані віддати належну пошану найперше йому і всім тим, хто своїм життям, а не тільки словом, давав приклад героїчних чеснот. Про це також згадав Іван Павло II у своїй проповіді: «Як при цьому не задати далекоглядну і ґрунтовну пастирську діяльність Слуги Божого Андрея Шептицького, справа беатифікації якого ведеться і сподіваємося одного дня побачити його у славі Святих. Треба зробити належне посилання на його героїчну апостольську діяльність, щоб зрозуміти по людському незрозумілу живучість Української греко-католицької Церкви в темні роки переслідувань».

Зараз ми тішимося свободою. Але чи дійсно це є той таїнственний час розквіту нашої Церкви, що його бачив у своєму видінні Митрополит Андрей? Не знаю. Знаю лише про те, скільки різних перешкод долала наша Церква, зокрема і у його родинному селі Прилбичах. Така ж ситуація – і у с. Заздрість – родинному селі Патріярха Йосифа Сліпого. Ворог хоче вбити правдиву і вільну думку, а особливо там, де народжувалися наші великі церковні подвижники. Але як легко наші люди піддаються на пропаганду наших недругів! І ця темна безпросвітня церковна базграмотність окремих наших галичан дала свої плоди.

Але тішимося тим, що знайшлися люди, які на державному рівні зрозуміли, що без відродження духовного немислиме і відродження економічне. І свідком цього є новозбудована церква Блаженного Климентія Шептицького в Прилбичах.

Батько Митрополита Андрея Іван був українцем, а матір його Софія – полькою (але таку молитовну матір дай, Боже, кожному!). Митрополит Андрей, добре усвідомлюючи своє українське по батькові походження, хоча й мав можливість, носячи графський титул, здобувати свою кар'єру у світському стані, вибрав стан саме духовний і не посоромився піти до простих «хлопів-українців», як це часто йому закидали, бо добре знав, що це – його народ. Добрий пастир кладе життя своє за своїх овець. Отож, молимося, щоб Господь давав нам більше таких пастирів, як блаженної пам'яті Слуга Божий Митрополит Андрей.

“ІМ'Я МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ЗАЛИШИТЬСЯ НАЗАВЖДИ БЛАГОСЛОВЕННИМ У ХРИСТОВІЙ ЦЕРКВІ, ЩО ЗБЕРЕЖЕ ГАДКУ ПРО ЙОГО ЖЕРТВЕННУ ПРАЦЮ ДЛЯ СПАСІННЯ ДУШ І ЙОГО НАДЗВИЧАЙНУ ВІДВАГУ В ОБОРОНІ СВОГО НАРОДУ”

ПАПА ПІЙ XII

Владика Степан Меньок,
Екзарх Донецько-Харківський

ОФІЦІЙНО

На славу Святої, Єдиносущної, Животворящої і Нероздільної Тройці,
Отця, і Сина і Святого Духа. Амінь.

**БОЖОЮ МИЛІСТЮ
РИМСЬКОГО АПОСТОЛЬСЬКОГО ПРЕСТОЛУ
БЛАГОСЛОВЕННЯМ
ЛЮБОМИР
ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПІСКОП ЛЬВІВСЬКИЙ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ**

Високопреосвященним і Преосвященним Владикам, Всечесним отцям духовним, преподобним ченцям і черницям та мирянам помісної Української Греко-Католицької Церкви оцим проголошую і оприлюднюю

ПОСТАНОВИ

Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви, що відбувся у м. Києві у днях від 5-го до 12-го жовтня 2004 року Божого.

1. Провести загальноцерковну богословську конференцію 11-16 квітня 2005 року у Львові.

2. Створити Комісію з опрацювання «Правильника постійного підвищення кваліфікації священників» у такому складі:

Преосвященний Владика Лаврентій (Гуцуляк);
Преосвященний Владика Давид (Мотюк);
Преосвященний Владика Софрон (Мудрий);
Преосвященний Владика Василь (Семенюк).

3. Проголосити 2005 рік Роком Пресвятої Євхаристії та створити Комісію з його проведення у такому складі:

Преосвященний Владика Володимир (Ющак);
Преосвященний Владика Василь (Семенюк);
Преосвященний Владика Михаїл (Вівчар);
Преосвященний Владика Володимир (Ковбич).

4. Делегувати від імені УГКЦ на Папський Синод 2005 року:

Митрополита Івана (Мартиняка);
Митрополита Михаїла (Бзделя); Митрополита Стефана (Сороку).

Призначити заступниками делегатів: Преосвященного Владика Михаїла (Гринчишина);

Преосвященного Владика Володимира (Ковбича);

Преосвященного Владика Софрона (Мудрого).

5. Подати до 1 січня 2005 року пропозиції і зауваження до проекту Патріаршого статуту УГКЦ.

Подати на розгляд Синоду Єпископів УГКЦ 2005 року питання про структуру і функціонування Патріаршого правління.

Затвердити структуру фінансово-економічного устрою Української Греко-Католицької Церкви.

6. Наступний Синод Єпископів УГКЦ провести 23-31 серпня 2005 року у Львові. Головними темами Синоду Єпископів УГКЦ 2005 визначити:

– покликання, виховання і життя священника;
– розгляд програми Патріаршого Собору 2007 року, присвяченого питанням молоді.

Ці постанови стають правосильними від дня 1 листопада 2004 року Божого.

+ Любомир (Гузар)

Верховний Архієпископ
Української Греко-Католицької Церкви
+ Василь (Медвіт)
Секретар Синоду Єпископів
Української Греко-Католицької Церкви

Дано у Львові
при Архикатедральному соборі св. Юра
15 жовтня 2004 року Божого

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ

1 листопада з приводу 60-ліття смерті Слуги Божого Андрея Шептицького в Архикатедральному соборі святого Юра Блаженніший Любомир Кардинал Гузар у співслужінні з Преосвященним Владикою Ігорем Возняком відслужив Божественну Літургію. У своїй проповіді Глава Церкви звернув увагу присутніх, що вірні УГКЦ щороку у цей день вшанували пам'ять великого Митрополита, однак до дня легалізації нашої Церкви робили це таємно, а вже

протягом п'ятнадцяти років – відкрито. «Митрополит Андрей – це визначна постать не тільки в історії нашого народу, а взагалі ХХ століття, – відтак сказав Блаженніший Любомир. – Ми ж сходимося не тільки для того, щоб його згадати, а й щоб вчитися від цього душ-пастиря, пророка, Мойсея нашої Церкви... Ми повинні від нього вчитися постійної готовності у будь-яких обставинах, жертвуючи собою, допомагати своїм братам». Головний акцент у своїй проповіді Глава

УГКЦ зробив на чеснотах Митрополита Андрея: його правдомовності та відстоюванні правди, які особливо потрібні кожному з нас у сучасних обставинах.

Архиєрейська Божественна Літургія завершилася панахидою. Після закінчення богослужіння у Святоюрській крипті, біля домовини Слуги Божого Андрея Шептицького, вірні підносили свої молитви і просили про щедрі Божі ласки через заступництво великого Митрополита.

РАЗОМ ДО КРАЩОГО МАЙБУТНЬОГО

1 листопада Блаженніший Любомир Кардинал Гузар, Глава Української Греко-Католицької Церкви, та Високопреосвященний Кардинал Мар'ян Яворський, Глава Римо-Католицької Церкви в Україні, відслужили панахиду на українських та польських військових похованнях на Личаківському цвинтарі у Львові. У спільній молитві також взяли участь священнослужителі право-славних Церков та представники Львівської облдержадміністрації.

Після спільної молитви і покладення квітів на території польських військових поховань процесія перейшла до меморіалу воїнів Української галицької армії, де було відслужено панахиду та покладено квіти. У своїх промовах Кардинал Мар'ян Яворський біля могил польських військовиків, а Блаженніший Любомир – біля меморіалу воїнів УГА, говорили про добрий звичай вже третій рік поспіль у перший день листопада спільно молитися за загиблих воїнів. Це, на думку промовців, є прикладом і засобом для примирення двох

народів. Крім цього, Блаженніший Любомир, зокрема, сказав, що ті, що тут поховані, колись воювали один проти одного, а ми, їхні діти та внуки, через декілька десятиліть приходимо і молимося разом за упокій їхніх душ. Це сталося тому, що з плином часу ми зрозуміли важливу істину – якщо ми хочемо

дійти до кращої майбутності, то нам потрібно йти разом. «Тому ця зустріч має таке особливе значення і я сподіваюся, що це стане твердим нашим звичаєм: спільна молитва і спільний марш вперед, до кращого майбутнього», – сказав на завершення Глава УГКЦ.

РІК БЛАЖЕННІЙ ЙОСАФАТИ

Перебуваючи у Львові, Папа Іван Павло II проголосив с. Йосафату Гордашевську блаженною і заохотив йти її слідами до святості. Відтоді 20 листопада кожного року наша Церква святкує день преподобної Йосафати Гордашевської, спів-засновниці Згромадження Сестер Службниць Непорочної Діви Марії.

Зважаючи на велику значимість особи с. Йосафати для нашого народу і одночасно на малу поінформованість наших громадян про неї, Згромадження Сестер Службниць Непорочної Діви Марії проголосило Рік преподобної сестри Йосафати Гордашевської. «Багато людей під час свого життя

відзначалися геройськими чеснотами, однак лише деякі з них визнані Церквою святими, – говорить с. Михайлина Горнакевич, СНДМ, директор Катехитичного центру Львівської архієпархії. – Церква вибирає тих, хто має особливе послання або навчання для певного часу. Ми віримо, що Йосафата Гордашевська є однією з таких пророкиць нашої доби».

У програмі святкування Ріку преподобної сестри Йосафати у Львові були відслужені Божественні Літургії: 31 жовтня об 11.00 – у храмі Святого Михаїла (вул. Винниченка, 22) та 7 листопада об 9.30 – у храмі святого Онуфрія (вул. Б. Хмельницького, 36). А 14

листопада о 13.00 у храмі святого свщмч. Йосафата (вул. Замарстинівська, 134) і 20 листопада об 11.00 у храмі Покрову Пресвятої Бого-родиці (вул. Личаківська, 175) служитимуться ще дві св. Літургії з цієї нагоди. По закінченні останньої буде відкрито меморіальну дошку на будинку (вул. Личаківська, 67), де народилася і проживала преподобна Йосафата. Також після усіх цих Богослужінь вірні матимуть нагоду вшанувати мощі преподобної сестри Йосафати Гордашевської.

Матеріали підготував
о. Ігор Яців,
прес-секретар Глави УГКЦ

ПО БЛАГОСЛОВЕННЯ ДО МИТРОПОЛИТА

1 листопада парохіяни Рудна поспішали до свого храму Воздвиження Чесного Хреста, адже тут служилася свята Літургія за усопших, в якій пом'янули і всіх відомих та безіменних героїв, що віддали своє життя за волю України. Особливо молилися за погиблих героїв в часі Листопадового Чину 1918 року. Не зважаючи на будень, на це поминання прийшло доволі багато людей.

А в 16-й год. у крипті собору святого Юра біля гробу Слуги Божого Митрополита Андрея зібралася велика група паломників з нашої парохії, щоб у день 60-ліття його кончини вшанувати пам'ять нашого

українського Мойсея. Всі прочани, а особливо члени товариства «Просвіта» і хористи, співаючи акафіст Ісусові Христові, у своїй молитві просили Всемогучого Бога, щоб вислухав їхні молитви і прославив Свого вірного слугу на престолах Вселенської Церкви. Після щирої молитви до наших парохіян з коротким словом звернулася с. Володимира Максимів, василянка, в якому дуже гарно і доступно розповіла про життя Слуги Божого. Потім всі разом помолитися за добру долю нашого Краю та за український народ, яких Митрополит Андрей любив великою і щирою любов'ю.

В короткому слові о. Теодор За-

блоцький, адміністратор парохії, який очолив паломництво, виклав основні моменти життя і діяльності бл. п. Митрополита Андрея, Патріярха Йосифа Сліпого, Митрополита Сильвестра Сембратовича, Патріярха Мирослава-Івана Любачівського та Митрополита Володимира Стернюка, котрі поховані у крипті храму св. Юра.

Від імені парохіян у Книзі відвідувачів прочани залишили прохання до Милосердного Господа за прославу Слуг Божих Митрополита Андрея Шептицького та його послідовника Патріярха Йосифа Сліпого.

Надія ЗАБЛОЦЬКА

ПРОЩА ДО КОХАВИНА

«Ми зібралися у церкві Святої Покрови, щоб прославляти нашу Небесну Неньку, Пресвяту Богородицю, та просити в Неї потрібних дарів – духовних і земних». Такими словами Владика Ігор Возьняк ствердив свої відвідини Свято-Покровського монастиря отців-редемптористів, що у смт. Гніздичів на Жидачівщині, де у свій час, іще будучи ієромонахом, Владика Ігор служив Богові.

У день свята Покрови до церкви в Кохавині зібралося багато прочан з далеких і близьких сіл та міст. Проща тривала дві доби – нічні чування молоді, численні молитви на вервиці, концерт тощо. А Архи-єрейська Свята Літургія, яку в супроводі багатьох священиків відслужив Владика Ігор, в особливий спосіб возвеличила вінець прощі. Люди у молитвах приносили до Пресвятої Діви Марії не тільки

свої проблеми і турботи. Прочани з Прикарпаття приносили і через руки ігумена монастиря о. Михайла Бубнія передавали для Церкви свої щирі дари – вишиті рушники, свічки, ладан, ікони.

Свята Літургія закінчилась великим освяченням води й окропленням свяченою водою усіх присутніх прочан, а також стін цього святого Храму.

Диякон Тарас ЧОРНИЙ

СВЯТКУВАННЯ У ПОРШНІ

Вісімдесят років тому, 14 жовтня 1924 року, у новозбудованій церкві в с. Поршна, що на Пустомитівщині, було відслужене перше Бого-служіння. Його очолив батько майбутнього митрополита Володи-мира Стернюка, тодішній декан Щирецький о. Володимир Стернюк.

Отож, цього року поршняни святкували Покрову дещо незвично, бо основне святкування було перенесено на неділю. З цієї на-

годи до села прибув Протосинкел Львівської Архиепархії Владика Ігор Возьняк, щоб у зборі багатьох священиків, очолюваних Синкелом Львівської Архиепархії у справах духовенства о. Орестом Фредіною, відслужити Архиерейську св. Літургію. Парохіяни села радо вітали дорогих гостей хлібом-сіллю, а також осінніми квітами. Божественну св. Літургію натхненно співали усі присутні у храмі, до котрих з

повчальним словом звернувся Владика. На прикладі вдови із Наїн та її померлого сина, якого воскресив Христос, Кир Ігор вияснив Божу премудрість щодо людини у момент апогею її терпіння, дав розуміння Господньої величі, котра проявляється у наших немочах.

Закінчилося святкування традиційним «Многоліттям» на честь Преосвященного Владика Ігоря.

Власна інформація

ДЕНЬ БІБЛІЇ У ЛЬВОВІ

Остання неділя жовтня є Днем Біблії в Україні – саме цю дату за погодженням із урядом України було визначено для святкування. Таку інформацію було подано на прес-конференції, скликаній в облдержадміністрації Українським Біблійним Товариством з нагоди 100-ліття виходу у світ першої Біблії українською мовою.

За словами Генерального секретаря УБТ п. Романа Вовка,

українське видання Біблії сталося в 1903 році у Відні. Перший переклад на українську мову здійснили українці Пантелеймон Куліш, Іван Нечуй-Левицький та Іван Пулюй. Однак варто зауважити, що все ж першими перекладачами Біблії назавжди залишаться святі брати – рівноапостольні Кирило і Методій.

Як повідомив голова регіонального Українського Біблійного Товариства п. Віталій Війтович,

Товариство засноване в 1991 році. На сьогодні його членами є 15 конфесій, у тім числі й УГКЦ. Воно має чотири відкриті офіси: у Києві, Львові, Херсоні та Харкові. За час своєї діяльності УБТ видало понад 5 млн примірників цієї святої Книги. Сьогодні на конвеєрі – Біблії для дітей, для незрячих та для тих, хто не вміє читати.

Власна інформація

З НАГОДИ ХРАМОВОГО ПРАЗНИКА

Ще на зорі нашої Незалежності храм Покрови Пресвятої Богородиці, що у Львові на вул. Личаківській, отримали у користування сини св. Івана Боска – отці-сезезіяни. Щодня подвір'я цього храму та й новозбудована ораторія, що при храмі, сповнені дитячими веселими голо-сами, бо ж основний напрямок праці отців-сезезіян – виховання молодого покоління.

Цьогорічний храмовий празник

Покрови Пресвятої Богородиці знову скликав до спільної молитви багатьох вірних, парохіян та гостей. Святкування, які розпочалися попереднього дня відправами на честь Богородиці, завершилися св. Літургією, котру спільно служили 23 священики. Ще п'ятеро священиків слухали сповідей. Празничну св. Літургію очолив декан Винни-ківський, митрофорний протоієрей Петро Паньків, проповідь виголосив

настоятель храму Пресвятої Трійці о. Степан Кашук. Цікавинкою святкування стало повідомлення, що св. Літургію співав катедральний хор з м. Тернополя, адже тернополяни з отцями-сезезіянами приятелюють уже не перший рік. Та й за празничним обідом хористи продемонстрували свій великий хист, ви-конавши враз із усіма присутніми низку українських пісень.

Власна інформація

ЦЕРКВА І СПОРТ

В половині жовтня у Личаківському деканаті відбулися спортивні змагання, присвячені пам'яті Яро-слава та Михайла Сапеляків. В минулому п. Ярослав, який все своє життя присвятив спорту та вихованню молоді, проводив цей турнір перед святом Покрови Пресвятої Богородиці.

У змаганнях взяли участь команди із чотирьох парохій деканату: Матері Божої – Володарки України (Нове Знесіння), св. Іллі (Кривчиці), Благовіщення (вул. Пасічна) і Покрови Пресвятої Богородиці (вул. Личаківська). У молодіжному центрі оо. Сезезіян, що на вул. Дорога Кривчицька, діти віком 13-16 років змагалися з настільного тенісу, шашок, футболу тощо.

Турнір почався молитвою о. Стефана та благословенням на чесну боротьбу. Після молитви із привітанням до учасників звернулася дружина бл. п. Ярослава Сапеляка п. Оксана. Вона наголосила, що ми, українці, мусимо навчитися перемагати. Проте навіть програвши, потрібно поводитися достойно, не

даючи нашим емоціям заволодіти над розумом, бо тільки тоді зможемо достойно перемагати не тільки у спорті, але й у житті. Здається, що діти не тільки послушали, але й закарбували у своїй пам'яті ці слова, бо було видно, що до закінчення змагань кожен учасник випро-мінював радість навіть тоді, коли програвав.

Отримавши грамоти та призи, діти виявляли бажання якнайшвидше організувати наступні змагання, не обов'язково офіційні. Оскільки кожен бажав ще раз позмагатися, але вже не як суперники, але як друзі.

диякон Ярослав КОТЛІНСЬКИЙ

ОФІЦІЙНО

УКРАЇНЬСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА

Курія Львівської Архиепархії
Львів, 29 жовтня 2004 року Вих. ЛВ 04/814

Вірним парохії Вознесіння Господнього
смт. Івано-Франкове Яворівського р-ну

Слава Ісусу Христу!

Дорогі в Христі брати і сестри, беручи до уваги ситуацію, яка склалась в парохії Вознесіння Господнього смт. Івано-Франкове (Янівського прот-ту, Яворівського р-ну), зважаючи на численні усні та письмові звернення вірних та керуючись батьківською турботою, доводжу до Вашого відома, що на час карного процесу над свящ. Василем Ковпаком згідно з декретами від 29 вересня 2004 р. Б. (Вих. ЛВ 04/756) та від 3 листопада 2004 р. Б. (Вих. ЛВ 04/813) (копії декретів додаються) свящ. Василь Ковпак є усунений від уряду і всі його священні дії є незаконні.

Тому від 3 листопада 2004 р. Б. адміністратором на вищезгадану парохію із безпосереднім підпорядкуванням єпископові призначається свящ. Іван Нижник (копія декрету додається).

Свящ. Василь Ковпак має передати уряд призначеному адміністраторові, а в термін до п'яти днів передати всі реквізити і документацію парохії.

Залишаючись з Вами в молитві, закликаю Вас до миру та послуху святей Католицькій Церкві.

Благословення Господнє на Вас!

+ ІГОР

Єпископ-Помічник Львівський Протосинкел
Львівської Архиепархії
Свящ. Ігор Демків
Віце-канцлер Львівської Архиепархії

УКРАЇНЬСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА

Курія Львівської Архиепархії
Львів, 29 жовтня 2004 року Вих. ЛВ 04/815

Всечесному отцеві Василю Ковпаку

вул. Січових Стрільців, 12
81092, с. Бірки, Яворівський р-н,
Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

Всечесний отче, ще раз пригадуємо Вам, що, згідно з декретом від 29 вересня 2004 р. Б. (Вих. ЛВ 04/756) до завершення карного процесу щодо Вашої особи не можете виконувати будь-яких священнослужінь, урядів, служб та інших завдань від імені Церкви. Вищезгаданий декрет є чинним, тому Ваше служіння, виконання уряду є незаконним.

В пастирській турботі за вірних, до моменту закінчення над Вами карного процесу, призначаю від 3 листопада 2004 р. адміністратором храму Вознесіння Господнього смт. Івано-Франкове (Янівського прот-ту, Яворівського р-ну) священика Івана Нижника з його прямим підпорядкуванням єпископові. (Декрет призначення додається). Прошу передати уряд призначеному священику-адміністратору, а реквізити і парохіальну документацію передати в термін до п'яти днів.

Взиваючи до Вашої совісті і священничої гідності з надією на Ваш послух святей Католицькій Церкві, закликаю Вас підчинитись силі даного декрету.

Благословення Господнє на Вас!

+ ІГОР

Єпископ-Помічник Львівський Протосинкел
Львівської Архиепархії
Свящ. Ігор Демків
Віце-канцлер Львівської Архиепархії

«СЛУЖБА НАРОДОВІ, СЛУЖБА

1 листопада цього року минає 60 років з дня смерті великого Господнього подвижника, велета духа, відданого сина українського народу і Католицької Церкви Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького.

Майже півстолітнє митрополиче правління Слуги Божого Андрея Шептицького припало на час буремних світових подій і важких випробувань для українського народу. І не дарма українець народ назвав свого митрополита Мойсеєм – він мужньо й терпляче вів свій народ крізь усі лихоліття, всебічною і невсипущою працею піднімаючи його до духовної й національної зрілості.

“Давати характеристику такої великої геніальної особистості з її всебічною діяльністю надзвичайно важко, – писав у життєписі митрополита Андрея Патріарх Йосиф Сліпий. – Найперше був він глибоко віруючою людиною, котрого... віра була двигуном і нормою усіх його думок і чинів. Не любив солодкої побожності, що легко допускала переступлення Божих і Церковних заповідей. Був відданим сином Католицької Церкви, для якої посвятив усе своє життя і готовий був кожної хвилини віддати його задля неї. До самої смерті думав про мучеництво, про нього молився від своєї молодості. Мав великого духа молитви, робив годинні розважання перед Найсвятішими Тайнами і довгі благодарення, в часі яких обдумував свої постанови і рішення... Господь не щадив не тільки важких і великих хрестів, які доніс він бадьоро до самого кінця, але і щедрих ласк для звершення могутніх подвигів на Божу славу і рідкісних на століття успіхів...”

“Я чую, що Бог хоче мати його своїм...”

Такі слова написала мати майбутнього Митрополита, а тоді ще 9-річного хлопчика Романа у день його першої сповіді і першого св. Причастя.

Він міг зробити блискучу кар’єру і жити у розкоші, віддаючись світським радощам. Але ще з дитинства Роман Шептицький мріяв стати священником, ще у гімназійні роки пробудилося в його душі прагнення служити українському народові, з яким його рід розлучила історична неволя (через суспільно-політичні обставини український шляхетський рід Шептицьких,

з якого вийшло чимало відомих діячів Греко-католицької Церкви, полонізувався, перейшовши на латинський обряд).

Блискуче завершивши у 1888 році правничі студії, молодий доктор обирає інший шлях – вступає до василіянського монастиря у Добромилі, прийнявши у чернецтві ім’я Андрей. Вістка про вступ молодого графа Шептицького до українського василіянського чину розійшлася по всій Галичині.

У 1895 році 31-річний Андрей Шептицький стає ігуменом Онуфріївського

Андрей Шептицький – монах Добромильського монастиря оо. Василіян 1888 – 1892 рр.

монастиря отців-василіян у Львові, де розгортає широку місіонерську працю, а через 4 роки Папа Лев XIII призначає його Станіславівським єпископом.

“...Я – українець з діда-прадіда, а Церкву нашу та її святі наш обряд полколюбив я цілим серцем, присвятивши для Божої справи ціле життя...” – пише новопризначений Станіславівський єпископ у посланні до духовенства “Наша програма”. Щоб ліпше зорієнтуватися на теренах єпархії й познайомитися з вірними, новопризначений владику здійснює візитацію парохій. Візитація Гуцульщини витворила довкола Андрея Шептицького цілу легенду, що ще довго жила у пам’яті гуцулів. Єпископ був уже на Святоюрській горі, а вони ще розповідали, як він об’їздив їхні гори на білому коні, служив по їхніх селах Богослужіння, розмовляв із ними їхньою говіркою. Саме гуцульською говіркою єпископ Андрей Шептицький написав і теплий, турботливий пастир-

ський лист до гуцулів.

“Для мене не може бути ні однієї чужої ділянки з життя дорученого мені Богом народу”

У 1901 році Андрей Шептицький стає Львівським архієпископом і Галицьким митрополитом й розгортає широку релігійно-церковну, соціально-еко-номічну, культурно-просвітницьку, добро-чинну діяльність. Засновує монашій чин св. Теодора Студита, згромадження Сестер Пресвятої Родина, Студиток, Милосердя, св. Вікентія, св. Йосифа, священномученика Йосафата, дбає про духовну опіку над українськими поселенцями в інших країнах, про організацію російських та біло-руських католиків східного обряду, засновує Український Католицький Союз, що видає християнські видання, Богословське Наукове Товариство, організовує у Духовній семінарії факультет, який у 1928 році перетворюється на Львівську Богословську Академію...

Митрополит Андрей Шептицький був членом Галицького сейму і Палати панів у Львові, палким захисником свого народу: клопотав за українців у справі паціфікації, протестував проти переслідувань українських студентів Львівського університету, рішуче засудив штучний голод на Україні, нищення польським урядом православних церков на Холмщині, Поліссі, Підляшші, Волині, був чи не єдиним у Європі, хто відкрито виступив проти німецького фашизму (в листі до Папи Пія XII та безпосередньо до Гімлера); завдяки Андрею Шептицькому у підвалах собору св. Юра були врятовані сотні жидів. Відомо, що німецький уряд навіть видав розпорядження про арешт Шептицького, але митрополита врятував його величезний авторитет серед народу. Утім, за своє життя митрополит Андрей таки пережив два арешти: під час Першої світової війни він був інтернований та депортований до Росії, де відбув у засланні 3 роки, а вдруге був арештований у 1923 році поляками за виступи в обороні самостійності України (звільнений після втручання Папи).

Митрополит Андрей заснував Народну лічницю, Порадню для матерів, став співзасновником Земельного банку у Львові, підтримував “Просвіту”, “Рідну школу”, “Пласт”, для якого віддав цілу ділянку в Підлютому для літнього таборування.

Ведучи скромне монаше життя, Архирей усі прибутки з митрополичих осілостей та родинного маєтку жер-

тував на народні цілі. Щороку своїм коштом утримував десятки юнаків і дівчат, дбаючи про їхню освіту, матеріально підтримував талановитих митців.

Особливо щедрим меценатом митрополит виявив себе для українського мистецтва. У 1905 році він заснував і підтримував у Львові церковний музей, який згодом став Українським національним музеєм.

Не перелічити усіх добрих справ Митрополита Андрея Шептицького, в яких він виступав як ініціатор, жертводавець та натхненник. Але, як зазначив його наступник на митрополичому престолі Йосиф Сліпий у своєму слові над могилою Андрея Шептицького 5 листопада 1944 року, у тій многогранній діяльності та подвигах Митрополита на першому місці висувається ідея з’єднання Церкви, задля якої він горів і палав, жив і страждав.

В одному з листів до матері митрополит Андрей Шептицький пише: “Для мене, як для місіонера, нема і не може бути ні однієї чужої ділянки з життя дорученого мені Богом народу...”

Митрополит Андрей залишив нам у спадок численні філософсько-богословські праці, послання на духовні й релігійні теми, звернення до різних прошарків українського суспільства: українських інтелігентів, молоді, митців, громадсько-політичних діячів.

“Аж дивно стає, коли перечитувати його писання, бачити, які вони живі, свіжі, актуальні сьогодні... Деякі з них навіть сьогодні випереджують його часи і далекого бачать хід Церкви у її апостольсько-пасторальній праці”, – писав у 1983 році Патріарх Йосиф Сліпий у вступному слові до видання морально-пасторальних творів митрополита Андрея Шептицького. Ці слова актуальні й сьогодні.

Як актуальні і слова митрополита Андрея, звернені до українського народу: “Для досягнення правдивого добра треба витривалості праці, довголітніх жертв, довголітніх трудів, а передусім треба, щоб та праця спиралася на Божий закон, щоб провадила до Бога, а не у прірву беззаконня. Батьківщині потрібно служити працею, пожертвуванням, святістю, тверезістю, ощадністю, по-божністю. А святий Божий закон зобов’язує не лише у житті приватному і родинному, а й у житті громадському, народному. Не забувайте ніколи, що Божа наука є провідним світлом, яке веде до щастя дочасного і вічного спасіння”.

Люба КІНДРАТОВИЧ

«БЕАТИФІКАЦІЯ — СПРАВА РЕЗОНАНСНА...»

З приїздом Папи Іван Павла II до Львова усі ми сподівалися, що він проголосить святым Митрополита Андрея Шептицького. Але, на превеликий жаль, наші сподівання не справдилися. Щоб хоч трохи пролити світло на справу беатифікації Слуги Божого Андрея Шептицького, ми мали намір звернутися до постулятора у цій справі Владики Гліба (Лончини). Але за його відсутності, ми поспілкувалися з о. Романом Тереховським, віце-постулятором у цій справі.

— Отче Романо, в часі приїзду Папи до Львова всі ми сподівалися на проголошення святым Слуги Божого Андрея Шептицького, однак не судилося. Чому?

— Канонічний процес складається з двох частин: єпархіальний рівень, тобто робота в єпархії. Це є збір свідчень, документів, кореспонденції тощо. І процес у Римі — цей процес є завершальним. На момент приїзду Папи в Україну документи ще опрацьовувались і в цілості ще не були подані до Риму. Отож, на той час цей процес ще не підійшов до свого завершального етапу.

— Чи на сьогодні є якийсь поступ у цій справі?

— Поступ безперечно є великий. Від часу приїзду Папи в Україну, усі документи, Богу дякувати, є вже цілковито

опрацьовані і передані до Риму. І Рим уже виніс свій позитивний вердикт.

— Що це, властиво, означає?

— Це означає, що Рим не має жодних застережень щодо чеснот, продемон-строваних Митрополитом Андреем і щодо їх героїчкості, тобто, стверджено, що Шептицький практикував їх у надзвичайний спосіб. Отож, більше немає жодних підстав стверджувати щось інакше. Тепер потрібно лише чудо. Це значить, що якщо чудо за посередництвом Митрополита станеться сьогодні-завтра, то при найкращій okazji ми матимемо позачергову беатифікацію, у гіршому випадку — беатифікація буде в порядку черговості. Це може бути, буквально, у межах пів-року.

— Але ж чуємо скільки людей отрима-

ли поміч за посередництвом Митрополита Андрея. Невже цього ще замало?

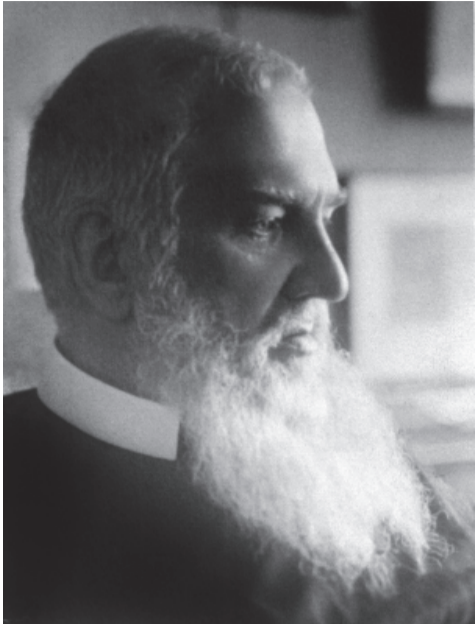
— У даному випадку повинно бути чудо, яке належним чином має бути задокументоване. Папа не може дати звільнення від чуда, а всі необхідні процеси мусимо належно сповнити. Ідеться про те, що беатифікація є справою резонансною, бо її події є не дуже віддалені від наших часів. Отож, щоб не було різнотолків — мусимо дочекатися чуда. Повірте, що це не є предвзятість. Такі є реалії.

Розмовляв о. Іван ГАЛІМУРКА

ВІТЧИЗНІ – ЦЕ СЛУЖБА СВЯТА...»

СПОГАД ПРО МИТРОПОЛИТА

Митрополит Андрей... Як сьогодні бачу перед собою цю світлу постать, з якою Бог дав щастя бачитись і спілкуватись впродовж довгих років. Знайомство з ним почалося ще на початку 30-х років, коли я молодою дівчиною приїхала зі Старосамбірщини, де народилася, до Львова на заробітки. Працювала служанкою, а вільний час, що припадав, звичайно, на неділю та свята, присвячувала певним обов'язкам при церкві св. Юра, де стала членкинею церковного сестрицтва.

Я була однією із трьох ревнительок, і кожна з нас мала під собою ще 15 дівчат. Отож, нас було в сестрицтві досить багато. Дівчата були в основному із сіл, які приїхали до Львова у найми. А львівські панночки не дуже то хотіли працювати біля церкви.

Митрополита я бачила практично кожної неділі. Якщо митрополит був хворий і не могли його принести до церкви (а його зазвичай приносили до церкви на спеціальних ношах, оскільки хворів на ноги), то виносили його на балкон митрополичих палат, звідки він благословляв

народ або ж кропив свяченою водою. Хоч кропленням це вже важко було назвати – він просто лляв на людей цю воду, бо вже не міг добре махнути рукою. А народу збиралось ціле подвір'я. І кожної неділі він мусив показатися людям, поблагословити їх, покропити. А якщо чувся при здоров'ї, то його приносили до церкви.

З якою радістю люди зустрічали його! Пам'ятаю, як несуть його, а руки його так спущені безсило з тих нош... Люди тягнулись поцілувати ці руки, але він не давав, підставляючи лише перстень. Дехто намагався бодай просто до-торкнутись до тих нош. А митрополит завжди усміхався, завжди був веселий. Хоч був уже спаралізований і не міг рухатись, навіть вже не міг повертати головою, але все ж таки ще усміхався, ще благословляв, як міг. Він дуже любив людей, всіх би був пригорнув до себе...

Митрополит виділив нам, сестрицям, одну кімнатку збоку від церкви, де ми могли збиратись. Він дуже любив нас, сільських дівчат. Як він нас любив і жалів! Не раз, коли мав розмову з нами, коли ми обступили його ноші, співчутливо запитував то одну, то другу:

– Як тобі є в тих наймах? Кривду тобі роблять пани?

Декотра і скрутилась, згадавши роблені кривди... Не раз було так, що, залишившись без роботи, сиділа, бідна, у цій кімнаткушці, голодна й холодна, не маючи за що собі їсти купити. То була біда. Страшна була біда.

В цій кімнатці ми проводили збори, там митрополит до нас приходив, і єпископ до нас приходив. Єпископ Будка. А от єпископ Іван Бучко ні – він був ніби якийсь гордий, замкнутий. А Никита Будка був такий простенький. Пам'ятаю, раз ми так страшно з нього сміялись. Він розповідав якусь смішну історію про блохи. Розповідаючи її, він виставив свою ногу аж на стіл, закотив одну калісону і каже:

«Дивіться, ось блоха скочила!» Як ми сміялися тоді! Дуже це мені запам'яталось.

Добре пам'ятаю тоді ще отця Йосифа Сліпого. Завжди, коли митрополит благословляв людей з балкона, він стояв у гурті отців під муром цієї кам'яниці – такий великий, високий! Дуже вирізнявся він своїм зростом серед інших. Правда, я лише бачила його, але не спілкувалась. А з митрополитом були більш тісніші взаємини.

Пам'ятаю, як у 1933 році брала участь у величезному святі на площі «Соко-

Церква Премудрости Божої, яку стараннями Митрополита Андрея перевезли до Львова і подарували монахам-студитам.

ла-Батька» під девізом «Українська молодь – Христові». Це митрополит Шептицький закликав молодь провести таке свято на відзначення 1900-ліття смерті і воскресіння Ісуса Христа. Йшли ми процесією від Святоюрської гори, з хоругвами і прапорами. А на площі «Сокола-Батька» відбулась відправа з участю єпископів Никити Будки та Івана Бучка. Самого митрополита не було між нами, тільки з голосників лунала його проповідь до молоді. А на самій церкві св. Юра, на бані, електричними гірляндами було засвічено такий самий напис – «Українська

молодь – Христові». Довший час його засвічували у неділю, у свята.

Господь Бог винагородив мою службу при церкві тим, що там я заїзналась зі своїм майбутнім чоловіком Євстахієм. Він також був членом церковного братства, а, окрім того, ще й членом товариства «Орли», що діяло при церкві, та членом організації «Українська молодь – Христові». А оскільки був добрим спеціалістом у столярній справі, то йому було доручено опікуватись станом усіх меблів у церкві та в митрополичих палатах. Не одну лавку і не одну шафу довелось йому там лагодити. А престіл у каплиці митрополичих палат був, правдоподібно, повністю змайстрований руками мого чоловіка. Тепер, коли чую, що десь пропали ті меблі з митрополичих палат, жаль огортає мене – в них була частка праці і мого чоловіка...

Як мужчина, він, очевидно, мав змогу частіше бачитись і спілкуватись з митрополитом Андреем. Свого часу навіть виконував певні спеціальні доручення митрополита, але які саме, цього не можу сказати.

Коли вийшла заміж і почали народжуватись діти, вже не могла багато працювати біля церкви. А з вибухом війни взагалі змушена була полишити Львів, тож від 1939 року митрополита я вже більше не бачила. Не могла бути і на його похороні – від обох нас був присутній там мій чоловік. Тому в пам'яті моїй митрополит Андрей залишився живим, а його справді владичий голос, яким він виголошував свої проповіді, і досі лунає у моїх вухах.

Христина СМУК

Господь Бог обдарував Христину Смуку хоч і нелегким, але довгим віком. Виховавши дев'ятьох рідних та трьох прийомних дітей, вона спочила у Бозі 2 березня 2004 року на 95-му році життя.

СПОМИНИ ПРО МИТРОПОЛИТА

Андрея Шептицького пам'ятаю ще з дитячих літ. Про нього я неодноразово чула вдома, в Кобильниці, де парохом був мій дзядзьо (тобто, дідусь) о. Симеон Чичилевич, котрий багато оповідав про митрополита. А одного разу молодий граф Шептицький, вертаючи зі студій із Кракова до Прилбич, привіз священика Чичилевича на своїй бричці додому. Розмова, пригадую, велась по-українськи.

Щороку, по закінченні навчання, учні українських гімназій з цілої Галичини

приїздили на площу «Сокола-Батька» у Львові на гімнастичні виступи. Будучи ученицею гімназії УПТ «Рідна Школа» в Яворові, на такі виступи якимось потрапила і я. Пригадую собі таке: люди оглядають ті виступи, і раптом крик: «Дзядзьо їде!» Всі кинулися до авто і так, попихаючи це авто, привезли нашого владика. Малі діти лізли на коліна, а дзядзьо (так називали діти митрополита), маючи у великих кишенях всяке добро, а в серці – велику любов, пригощав дітей. Побувши і поблагосло-

вивши свято, Кир Андрей вертав додому, лишивши в серцях прекрасний спомин про своє перебування між нами.

Пізніше, в 30 х роках, я мешкала у Львові, на вулиці святої Тереси, коло храму святого Юрія. Навчаючись у гімназії сс. Василянок у Львові, ходили ми, як і всі в Галичині, вітати митрополита на іменини. В почекальні були учні різних українських шкіл. Коли прийшла моя черга, я з хвилюванням переступила поріг кімнати. І що я побачила? Не забуду того ніколи! В кімнаті, поділеній

чорною заслоною, сиділа велична постать Князя нашої Церкви. Я клякнула, схилила голову і поцілувала руку. Ця рука спочила на моїй голові, а тихий голос поблагословив мене. Піднявши мене, Владика ще й поцілував. Я стояла, мов заво-рожена – так може поступати тільки свята людина.

Такий був наш незабутній владика, Князь нашого народу і нашої Церкви.

Ольга ФИЛИПЧАК

З МОЛИТВОЮ ЗА ПРОСЛАВУ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ

Минає 60 років від того дня, коли Митрополит Андрей відійшов у вічність і був похований в присутності великого здвигу духовенства і мирян у крипті собору св. Юра. Через 14 років після його смерті, у 1958 році, було розпочато беатифікаційний процес Слуги Божого Андрея Шептицького, який віддав усе своє життя на вівтар Божої любові. З того часу зібрано чимало матеріалів та свідчень про життя і діяльність великого Божого подвижника.

Маємо надію, що Апостольська столиця невдовзі проголосить нашого великого Митрополита святым, бо, як писав Патріарх Йосиф Сліпий, митрополит Андрей прийняв від Христа нетлінний вінець небесної і вічної слави, про який молився усе своє страждальне життя і для осягнення якого всеціло посвятив себе.

Разом з тим український народ уже тепер, не чекаючи, коли ім'я митрополита Андрея буде офіційно вписане в календар українських святих, почитає його як святого. До крипти Святоюрського собору приходять багато людей, щоб помолитись біля гробу митрополита Андрея, подякувати за отримані ласки. Студенти йдуть напередодні сесії помолитись за успішне складання іспитів, майбутні подружжя – за міцний шлюб і щасливе родинне життя, матері – за своїх дітей, жінки при надії – за щасливе народження дітей...

– Не падайте духом! Підійте у крипту до Андрея Шептицького, – порадив мені у важку хвилину мого життя о. Ігор Цар, автор книги «Чудесні дарунки від Митрополита Андрея Шептицького».

Дві великі втрати у моєму житті, дві завмерлі вагітності, невтішний діагноз

і сумні прогнози лікарів... Але я, підбадьорена священиком, вирушаю до крипти.

– А я минулого тижня охристів дівчинку Андріанку, – говорить мені наступної зустрічі о. Цар. – Її мама мала пухлину матки. Йшлося навіть не про можливість вагітності, а взагалі про її життя. Але вона молилася до Митрополита Андрея і позбулася пухлини та народила здорову дитину!

І тоді я, почувши цю оповідь, постановила собі: якщо Господь пошле мені дитя, назву його Андрієм чи Андріанкою...

Я часто бувала у крипті, молилася до Андрея Шептицького. І мої молитви були вислухані: рік тому я народила здорову дівчинку, яку ми охристили Андріанкою. Лікарі дивувалися, як вагітність і пологи пройшли без ускладнень.

А я – ні. Бо що неможливо в людей – можливо у Бога!

Наша Андріанка ще зовсім крихатна, але коли вона підросте, я неодмінно розповім їй про велику Людину, великого Митрополита Андрея Шептицького, на честь якого вона названа. І ми разом з нею підемо до церкви св. Юра, щоби скласти молитву подяки. А поки що 1 листопада, у день, який вважаємо іменинами для своєї донечки, помолимося за прославу зразкового Божого Слуги, яким усе своє життя був Митрополит Андрей і якого Бог наділив великими дарами і у часі його земного життя, і після його смерті.

Люба СОСЯК,
Львівська область.

ЛЮДСЬКА БІДА – НЕ ЗАРОБІТОК

Сотворивши людину, Господь Бог наділив її надзвичайними дарами, які зветься запри-родними, серед котрих і райське щастя. Тобто людина втішалася повнотою Божої благодаті і нічого їй не бракувало. Через гріх, що його сповнив Адам, людина втратила ці Божі дари, втратила особливу Божу прихильність. Людина відірвалася від Бога. Щоб у якійсь мірі компенсувати їй цю велику втрату, Господь дав людині в посідання оцей світ, як штучний замітник райського щастя. І ось так, живучи у цьому сотвореному світі, людина шукає за втраченим щастям і не знаходить його, забувши, що правдиве щастя - лише в Бозі. Застановімся на хвилику над життям цього світу і ми побачимо, що один шукає щастя у людській славі, інший - у владі, ще інший - в одязі, наступний - в розпусті, ще хтось - в пиятиці, але більшість із людей вважають, що щастя - у грошах. Яка фатальна помилка! Якщо б хтось вперто твердив, що сьогодні без грошей можна обійтися, то виглядав би великим диваком. Гроші сьогодні потрібні всім, це - факт, і без них дуже важко сучасній людині дати собі раду у житті. Через те в нинішньому часі напевно всі зусилля кинені на те, щоб ці гроші здобути. Але чи завжди ці зусилля, чи, власне, засоби до їх здобуття, є оправдані? Саме над цим хочеться сьогодні трохи більше застановитися.

До глибини душі проймає страх, коли доводиться бачити опущених, неголених, засмальцьованих, zdegradovanih, нетверезих людей. Це - Божі діти, бо і їх Господь Бог створив на Свій образ і на Свою подобу. Це і за них Христос зійшов на хрест, Він і для них купив Своєю кров'ю Небесне Царство. Кожен із цих нещасних людей має або мав батька і матір, можливо такі люди мають сім'ї, мають дітей. Уявімо собі, яка трагедія спіткала ці родини, цих дітей, ці подружжя. Бо це насправді велика трагедія - бачити щоденно безтямно п'яним близького і рідного тобі чоловіка або жінку. Це є страшна біда. Інша біда полягає в тому, що на людській трагедії хтось хоче заробити, бо жене самогон і цим нещасним його продає. Такий заробіток є гріховним, і він ніколи користі не принесе. Щоб роздобути гроші на випивку пияки ідуть на злочини, на крадіжки, часом і на вбивство. Як такі гроші можна брати? Може це вкрадена материнська пенсія, а може ціна голодних дитячих очей. А крім того ще й таке: якби так людина, будучи п'яною, померла, вважається, що вона померла у стані смертного гріха. Отже, цілком можливо, що потрапить до пекла. Якщо ж хтось продав йому самогон, то тим самим став співучасником цього гріха, а можливо - і запропащення цієї душі. Чи не завелика ціна такого заробітку? Тому потрібно знати, що той, хто продає самогон залежним від алкоголю людям, той помножує людську біду, людський біль, людські сльози. Він тяжко грішить. І хіба смачний хліб з маслом, куплений за такі гроші? Це - страшний заробіток.

Крім іншого ще таке. Сьогодні дуже багато наших людей кинулися в торгівлю. Назагал можна вважати, що суспільство поділилось на дві категорії: ті, що продають і ті, що купують. Не один раз доводилося спостерігати як ті, що продають хочуть нечесно заробити на тих, що купують. Для когось 20-30 копійок це дрібниці, а для когось - половинка чорного хліба. Хочеться застерегти, що і такий заробіток як обважування чи обрахування є гріховним і користі не принесе, бо є такі люди, що з грішми не рахуються, але багато є таких, в котрих кожна копійка дорога. Пам'ятаймо про це.

Отже, для того, щоб якимось жити мусимо заробляти на прожиття. Це безперечно. Але пам'ятаймо, що наш заробіток має бути чесним і справедливим, щоб із нього не було комусь кривди, бо не годиться заробляти на чийсь біді.

о. Іван ГАЛІМУРКА

о. Богдан ГНАТИСЬКО,
парох церкви
Св. Юрія, м. Яворів

БОГ Є СПРАВЕДЛИВИЙ СУДДЯ, ЩО ЗА ДОБРО НАГОРОДЖУЄ, А ЗА ЗЛО КАРАЄ.

Адам і Єва щасливі були в раю, були улюбленими дітьми Божими. Їхні думки і бажання ніколи не роздвоювались між тілом і розумом. Їхні тіла не піддавались старінню, хворобам. Вони мали залишитися безсмертними і разом з тілом і душею перейти від земного раю до вічного щастя у небі. І все це вони втратили.

Сказав Господь Адамові: «За те, що ти послухав голос твоєї жінки і їв з дерева, з якого я наказав тобі не їсти, проклята земля через тебе. В тяжкій труді житиметься з неї по всі дні життя твого. Терня і будяки буде вона тобі родити, і їстимеш польові рослини. В поті лица твого їстимеш хліб твій, доки не вернешся в землю, що з неї тебе взято; бо ти є порошок і вернешся в порошок» (Буття 3, 17-19).

Багато хто з нас скаже, що жорстокий цей вирок людині за один-єдиний гріх. Це тому, що ми не можемо заглянути у свій завтрашній день, у своє майбутнє, неспроможні збагнути злону гріха, наслідка гріха – хай навіть і одного.

Один художник намалював картину, на якій зобразив Єву, що сидить посеред степу на камені і тримає на своїх колінах мертве тіло свого сина Авеля. Поряд у розпуці сидить Адам, схопивши руками свою голову. Це було першим усвідомленням людини не тільки кари за свій гріх, але і наслідка гріха, злони гріха. Дитина внаслідок гріха прародичів народилася злони-на, завислива і вбила брата свого.

Від прародичів гріх перейшов на всіх людей, і всі ми родились з первородним гріхом, всім нам було закрито небо. Скільки поколінь минулося від Адама і Єви, а гріх існує і передається від матері до дитини. Але завдяки святій Тайні Хрищення, яку людина приймає, Господь цей гріх прощає – задля хресної жертви Сина Свого Ісуса Христа.

А що ж сталося після упадку Адама і Єви з людським родом, з їхніми нащадками? Про це говорить нам книга Буття: «Побачив Господь, що людська злоба на землі велика, та що всі думки й помисли сердець увесь час тільки злі, і жалував, що створив людину на землі, тож на серці йому стало важко, і сказав: «Знищу з лица землі людину, яку Я створив: людину, скотину, плазунів і птиць піднебесних, бо каюсь, що створив їх». Та Ной здобув ласку

НАВЕРНІМОСЯ ДО БОГА, ВИВЧАЙМО ВОЛЮ ЙОГО!

в очах Господніх» (Буття 6, 5-8). І все загинуло. Спаслися тільки ті, що були в Ноевім ковчезі.

Злоба Адамового гріха спричинилася до знищення людства через потоп, такі бо тяжкі наслідки його на майбутні покоління.

Бог встановив вічні Закони буття та існування Вселенної, і вони незмінні. І тільки особливе чудо Боже може змінити плинність цих законів, але не в ущерб Його справедливості. а щоб проявилось Його милосердя і Його любов до Своїх створінь. Тому згодом проявляється справедливість Судді і велике милосердя Отця, бо знову дає шанс людині, знову продовжує рід людський з Ноевих синів: «Бог поблагословив Ноя і його синів та й сказав їм: «Будьте плідні, розмножуйтеся і наповняйте землю» (Буття 9, 1).

Отже, тільки праведним життям людина може спастися й оберігтися від гріха, кари за гріх, наслідка гріха – і себе, і свої прийдешні покоління:

«Не падатимеш перед ними ниць і не служитимеш їм, бо Я – Господь, Бог твій, Бог ревнивий, що караю беззаконня батьків на дітях до третього покоління й четвертого покоління тих, хто ненавидить Мене, і творю милосердя до тисячного покоління тим, хто люблять Мене і бережуть заповіді Мої» (Вихід 20, 5-6). Саме з великої любові Бог створив нас для Себе, для Царства Небесного.

«Чоловіче, пам'ятай, що Господь Бог, який сотворив тебе – без тебе спасти тебе не може», – наголошує святий Августин. Господь – не тільки справедливий Суддя, але й милосердний, який прощає всім, хто кається, хто наvertsається: «Клянусь, як от живу Я, – слово Господа Бога, – Я не бажаю смерті грішника; бажаю, щоб він відвернувся від своєї поведінки й жив...» (Єзек. 33, 11). Все святе Письмо свідчить нам не тільки про справедливий засуд Господній людей за гріх, а й про велику Божу любов до ізраїльського народу і велике милосердя Його. Але це милосердя і любов Божа належить тим, хто кається, хто наvertsається.

Наші гріхи, які чинимо, це борг, який мусимо сплатити Божій справедливості – ми або наші нащадки. А сплатити цей борг можна тільки покаванням, наvertsанням і праведним життям, про що свідчить увесь текст Святого Письма.

Цар Давид тяжко згрішив перед Богом: узяв чужу жінку, з якою згрішив. А коли мала виявитися її вагітність, то після її чоловіка де той і загинув. Після Господь до Давида пророка Натана, який отямив його. Давид же не відмовився від гріха, а покаявся. Тому й говорить йому пророк: «То Господь прощає твій гріх: ти не вмреш. Тільки ж за те, що ти таким вчинком тяжко образив Господа, дитина, що в тебе народилася, напевно вмре» (II Сам. 12, 13-14). І дитина таки померла...

Коли ми тяжко грішимо і каємося, Господь прощає нам пекло, але, як справедливий Суддя, накладає на нас чи на наших нащадків покавання. А цар Давид

усе своє життя каюся і плакав, і своє покавання виливав у численних покаючих псалмах.

А як поступив його син Соломон? Він одержав особливу ласку від Бога: «За те, що ти просиш цього, що не просив для себе ні довгого віку, ні багатства, ні смерті твоїх ворогів, а просиш розуму для себе, щоб уміти судити, то Я вволю твою волю: дам тобі мудре серце, що ні в кого, як ти, не було перше тебе, ані після тебе не з'явиться. А навіть дам тобі те, чого ти не просив: і багатство, і славу, так що рівні тобі не буде між царями, покіль віку твого. А як ходитимеш Моїми путями, пильнуватимеш Моїх установ та Моїх заповідей, як ходив батько твій Давид, то дам тобі і вік довший» (I Царі 3, 11-14).

Чим заслужив собі цар Соломон таку ласку у Бога, коли нічого ще надзвичайного не зробив ні для людей, ні для Бога? Заслужив йому цю ласку батько його – цар Давид; заслужив праведним життям. Давид усе своє життя жив з Богом, робив добро, шанував заповіді Божі. А коли і впав у гріх, то покаявся і плакав усе своє життя так, що сльози зробили на лиці його борозни.

А як же скористався Соломон Божим благословенням і ласкою Божою? В кінці життя він задля своїх жінок, яких набрав собі з поганських народів, набудував капищ їхнім богам, де жінки його приносили їм жертви, та й сам впав у поганство. І сказав Господь Соломонові: «За те, що ти так поводишся і не пильнував Мого союзу, ані установ, як Я наказав тобі, то Я вирву у тебе царство і віддам його твоєму слугі. Однак заради батька твого Давида не вчиню Я цього за твого життя; Я вирву його з рук твого сина» (I Царі 11, 11-12).

І справді – залишилось синові Соломона лише одне коліно Ізраїля – Юдея, а десять колін відкололося від нього й утворило державу Ізраїль. І ці дві держави – одно-кровні брати – воювали поміж собою цілі століття, проливаючи братню кров. Невдовзі Ізраїль перестав існувати, а Юдею завоював Вавилон, забравши юдеїв у полон, де вони перебували понад 60 років.

Ось маємо отакі два приклади: ласку Божу за праведне життя царя Давида, і кару за гріх царя Соломона, який грішив і не каюся.

Коли Пилат видав Ісуса Христа на розп'яття, то заявив перед юдеями: «Я не винний крові праведника цього; ви побачите» (Мт. 27, 24). А юдеї кричали: «Кров Його – на нас і на дітей наших» (Мт. 27, 25). І впала ця кров на них і на дітей тих, що так кричали: через 30 років римляни оточили Єрусалим, знищили майже все населення, зруйнували святиню і місто. Отак збулося пророцтво Христа на хресній дорозі: «Дочки єрусалимські, не плачте наді Мною, а плачте над собою і над вашими дітьми! Бо настануть дні, коли скажуть: «Щасливі неплідні і лона, що не родили, і груди, що не годували». Тоді казати почнуть: «Впадьте на нас!» – і горбам: «Покрийте нас!» (Лука 23, 27-30).

КРИЗА В РЯДАХ БРАТСТВА СВ. ПІЯ Х

(ВАТИКАН НАГАДУЄ, ЩО ЙОГО ДВЕРІ ЗАВЖДИ ВІДЧИНЕНІ)

Рим, 13 вересня 2004 р. (АРІС) Перед лицем серйозної кризи, яка сколихнула Братство св. Пія Х, Святий Престол не вважає за можливе давати офіційні коментарі, ані пропонувати легальну допомогу з причини відсутності юридичних зв'язків між ним та Братством, очолюваним монс. Бернаром Фельє. На запит інформаційного агентства АРІС (Швейцарія), кола, близькі до офіційних, запевнили, що для священників, які цього бажають, завжди реальною залишається можливість інтегруватися у нероздільну Католицьку Церкву.

5 вересня керівництво Братства св. Пія Х вдалося до крайнього заходу – виключення – супроти о. Лаґері, настоятеля парафії св. Іллі у Бордо (Франція) після того, як той надіслав листа на адресу 40 своїх побратимів, в якому описав катастрофічну ситуацію у кількох семінаріях братства (як, наприклад, в Еконі чи Цайткоффені). Стосовно семінарії в Еконі, – з цілого випуску (15 семінаристів) тут лише один прийме свячення у 2005 році.

У своєму листі о. Лаґері, який очолює згадану громаду вже 25 років, наголошує на «надмірній суворості та авторитаризмі, які можуть штовхнути Братство у серйозну ситуацію». Монс. Бернар Фельє, який нині очолює Братство, засудив цей вчинок священника і наклав на нього санкції у вигляді пропозиції виїхати до Мексики (від чого той відмовився).

В очікуванні розвитку подій у Римі «із сумом спостерігають за цією ситуацією внутрішньої кризи». У колах, близьких до офіційних, зокрема, пояснюють: «Не існує вищої інстанції, яка б дозволила їм (тобто, Братству – ред.) просувати далі це рішення про виключення», здійснене у спосіб «військових трибуналів минулих століть».

У Ватикані запевняють, що «зав-

жди можливим є вдатися до того, що т. зв. «невизначені» священники – тобто без канонічних місій та позбавлення чину – можуть бути інтегрованими у єдину Церкву». Уточнюється, що священники, відділені від Святого Престолу, які бажають увійти в лоно Церкви, повинні «зайняти синівську позицію стосовно наступника Петра» і «вести гнучкий діалог з єпископами». Прикладом такого діалогу може бути відкриття ораторіуму св. Філіпа Нері у Німеччині. Створена у травні 2004 року, ця інституція змогла налагодити співпрацю з ко-

місією Святого Престолу «Ecclesia Dei» та архієпископатою Берліна. Священник, диякони та семінаристи, які входять до цієї організації, походять з Екона, з однієї із семінарій Братства. Підкреслюється також, що в єпархії Кампо у Бразилії, де братство св. Жана-Марі Віанне (колись – лефевристське) перейшло у січні 2002 року під владу Рима, «ситуація є дуже доброю і налагоджено плідну співпрацю...».

АРІ № 9 (346) 2004 р.

Переклала з французької
Зоряна КУРДИНА

«ДЛЯ УКРАЇНЦІВ ЦЕЙ РУХ ЧУЖИЙ...»

Прочитав я книжку о. В.Ковпака «Переслідувана традиція», і залишила ця книжка якимось подвійне враження – ніби все і так, але разом з тим – абсолютна незгода з його висновками. Можна згодитись з його баченням безвір'я і апостасії в Римо-Католицькій Церкві, проникнення і розповсюдження лібералізму в Україні, його несприйняття скоро-ченого варіанту св. Літургії в УГКЦ. Але звідки така безапеляційність та осудження священників, які озна-чують нас православними християнами? Може, він не знає тексту св. Літургії? А якщо знає, то навіщо пере-кручує? Звідки така ненависть до всього православного і страх, щоб його часом не «оправо-славили»?

Чому він не сприймає нашого ви-бачення перед православними за кривди з нашого боку, заподіяні їм? Ми через нашого Патріарха тільки виконали свій християнський обо-в'язок! Це трудно зрозуміти тільки людині гордій і запеклій. Звідки така погорда українською мовою, яку він зневажливо називає «народною»? Звичайно, він пише, що дуже любить українську мову, але ідеї тради-ціоналізму дорожчі. Невже вона недостойна, щоб нею правити св. Літургію? Здається, Церква, в яку вірить о. Ковпак, утворилась в 1596 році, в 1946 – занепапа, а тепер він ту Церкву відроджує. А що, між 1054 і 1596 роком в Україні не було Церкви, а всі українці раптом стали апостатами? А хто не сприйняв унії, теж всі пішли до пекла?

А для чого було їздити за кордон і брати благословення в п. Фельє,

який перебуває в дуже непростих відносинах з Римо-Католицькою Церквою, адже рух традиціоналістів-католиків зовсім не є монолітним і ділиться на три основні течії, дві з яких відлучені від РКЦ, і саме в одній з цих відлучених він бере благословення? Для чого пере-носить дискусію і ворожнечу між католиками й традиціоналістами (а також поміж різними течіями традиціоналістів) в нашу Церкву, яка по вірі є Православною? Якби це було не так, то наші миряни ніколи б не сприйняли ні слова «право-славний», ні відродження нашої православної св. Традиції, ні ідеї створення помісної Української Церкви в сопричасті з Римо-Католицькою і всіма Православними Церквами. А в русі традиціоналістів цих ідей немає, тому для українців цей рух чужий. Чого лише варта їхня термінологія – «чорний

тунель модернізму», «блудні і фальшиві релігії», «апостати» (це про всіх, хто не є католиками), «еретики» (це про католиків, які не є традиціоналістами)!

Звичайно, стараннями о. Ковпака та інших ревних «апостолів»-традиціоналістів якась частина людей відійде від св. Церкви, але на Україні вони, найімовірніше, не приживуться. А загальне враження від книги о. Ковпака – це книга ображеної людини, яка перебуває в цій образі і не хоче ні вибачити іншим, ні прохати пробачення і з незрозумілою ревністю обстоює обрядовір'я й розкол в нашій Церкві. А тому споминання нашого Патріарха і Папи Римського на його богослужіннях є просто фа-ри-сейством.

С. Попович, Львів.
E-mail: coolest@rin.u

Ми сподівалися, що публікація про телегонію у попередньому числі «Мети» викличе реакцію наших читачів. Але реалії перевершили всі сподівання: відгуки посилалися як позитивні так і негативні. Але те, що увесь наклад цього числа «Мети» розійшовся умиль, говорить про те, що тема дуже актуальна. Як продовження цієї теми, пропонуємо увазі читачів наступний матеріал.

ПОДРУЖЖЯ СІМ'Я РОДИНА

ШЛЮБИ НЕБЕСНІ

Філософи древності були переконані, що зачаття – акт космічний. Нині багато учених теж схилиються до цієї думки. Біоенергетики просто переконані, що у час статевого контакту відбувається викид невидимих енергій. Це – спільний енергетичний вихор... Навіть під час обіймів чоловіка і жінки відбувається об'єднання їхніх енергетичних центрів (але лише у випадку, коли обидві «половини» знайшли одне одного); з'єднавшись у єдине ціле, вони відчують спокій і гармонію...

Люди живуть дитячими мріями про Учителя, когось такого, хто був би Наставником у «житті», але насправді вони прагнуть, аби хтось навчив їх любові... Та немає такого учителя, лиш Бог робить людей досконалими коханцями.

Дві половини... Це настільки увійшло у свідомість людей, що інакше й не скажеш. Усі про це говорять, але що, власне, мають на увазі? Можливо, «секс»? І чого це вас перекинуло? У буквальному перекладі з латини «секс» – «половина». І нашою є проблема, що ми надаємо словам невластивого їм значення.

Мої роздуми не мають нічого спільного з теологією чи й узагалі будь-якою сушкою на Землі наукою. Є знання. Воно працює, і це єдиний факт, якого, як чесні люди, ви не можете не брати до уваги, бо кожен пересвідчив це на собі: ... уперше бачиш людину, мовлені декілька фраз, ви обмінялись кількома поглядами, а ти уже й упевнений, що знайомий із нею років зі сто. Людина ця тобі близька, й відчуваєш – рідна... Клайв Льюїс – християнський письменник та один із найбільших релігійних філософів – писав: «Не лише спільноті, а й усякому колу друзів Христос може сказати: «Не ви вибрали один одного, лиш Я вибрав вас». Або звична, як про «дві половинки», фраза – «шлюби вершаться у небесах». Повіривши тому, люди усеньке життя шукають «свою половину». І на рівні підсвідомому кожен знає: знайти її – найважливіше у житті завдання. І ніколи не буває пізно, – як і надто рано ніколи не буває. Прикладів – море.

Як шукати? Не очікуйте, що після цієї фрази я, семи-розумний, одразу ж дам вам рецепт правильного пошуку. Напевно, у кожного він – свій. Головне – знати, кого ти шукаєш: партнера по сексу чи споріднену душу... А це – запрагнути цього усім своїм серцем. Тоді ця зустріч обов'язково відбудеться. Лише дивуватиметесь: «Це ж те, про що я мріяв...»

Моя юна товаришка стає у позу ображеної – «Бог не по-слав мені об'єкта моєї любові...». Не варто надто її винити. Більшість із нас робить трагічну помилку, уповаючи на те, що десь там... живе наша «єдина» людина і мріє лиш про те, аби подарувати нам щастя. На жаль, реальність цілком інша – ми попросту робимо проекцію свого внутрішнього життя на світ, що оточує нас, і отримуємо, власне, те, що самі створили...

– А було куди посилати? – так і кортить запитати. Звідки у нас ця упевненість, що ми є місцем призначення, кінцевою станцією?

Пригадую заголовок своєї статті: «Знайдіть місце для свя-та!» Доречно іще сказати: викиньте усе зайве, облаштуйте місце для свя-та! (У Європі, а тепер – і на Американському континенті, роблять це буквально: перед свя-тими виносять на вулицю увесь непотріб, усе, що є у хаті зайве).

Я б не трактував цього так буквально. Але одне усе ж слід пам'ятати – у повні долоні Господь не може покласти... Мусиш багато чого позбутись... Передовсім – почуття жалю до себе самого, образ... Треба «опрацювати» свої помилки. Для мене найкращим для цього місцем були єзуїтські реколекції у найстаршому місті Польщі – Каліші, та, гадаю, суть не в місці, я попросту готовий був усвідомити помилки, змінити себе й пройти «критичний рубіж» долі у своєму житті. Лише тоді душевна пустка наповнюється любов'ю, ми відчуваємо смак свободи й незалежності – передовсім на енергетичному рівні. Справа уся, бачте, в тому, що у час фізіологічного акту кохання відбувається не лише передача жінці генетичного матеріалу, а й потужний інформаційний обмін тонкими енергіями. Чоловік і жінка взаємно збагачують одне одного: Він – допомагає розвинути у ній інтелектуальну сферу, Вона – у свою чергу – будить творчі сили чоловіка й передає йому важливі душевні якості, збагачуючи тим самим його емоційну, чуттєву сферу.

Але це відбувається при єдиній умові – твоїм чоловіком має бути не будь-хто: Ален Делон, Сильвестр Сталлоне чи іще хто з дівочих фантазій, а лише той, кого призначили тобі у родичі Небеса.

Юрій КИРИК

ФІЛОСОФІЯ ЧАСУ

Одного літнього професора французького Національного інституту державної адміністрації запросили прочитати лекцію з ефективного планування робочого часу для групи з 15-ти керівників північноамериканських корпорацій. У навчальному плані ця лекція була одним із п'яти занять того дня, тож у розпорядженні старого професора була всього одна година для викладу матеріалу. Стоячи перед елітною аудиторією, готовою конспектувати кожне слово експерта, професор повільно обвів поглядом учасників і промовив: "Зараз ми проведемо дослід".

Професор дістав з-під столу, який відділяв його від слухачів, скляну 4-літрову банку й обережно поставив її перед собою. Потім він дістав близько дюжини каменів завбільшки з тенісний м'яч і обережно, по одному, покладал їх у банку. Коли банка наповнилася до верху настільки, що ні один камінь вже не помістився б, він звів очі на своїх учнів і спитав: "Чи повна ця банка?". Всі відповіли: "Так". Він зачекав декілька секунд і перепитав: "Справді?" Тоді він знову схилився і дістав з-під столу посудину, наповнену гравієм. Повільно висипавши гравій на камені, він злегка потрусив посудиною. Гравій посипався поміж каменями аж до дна банки. Старий професор знову звів погляд на аудиторію та спитав: "Чи повна ця банка?" Кмітливі учні зрозуміли хитрість. Один з них відповів: "Напевно, що ні!" "Добре!" – відповів старенький професор. Він знову нахилився і цього разу дістав з-під столу карафку з піском. Він дбайливо висипав пісок у банку. Пісок заповнив проміжки між каменями та гравієм. Професор знову запитав: "Чи повна ця банка?" Цього разу старанні учні відповіли хором, не вагаючись:

"Ні!". "Добре!" – відповів старенький професор. Як і здогадалися високоповажні учні, він узяв зі столу жбан води і наповнив банку до са-місінських країв. Старенький професор знову звів очі на аудиторію, запитуючи: "Яку істину відкриває нам цей дослід?" Найсміливіший з учнів зметукував, до чого веде професор, і відповів: "Це доведення того, що навіть коли нам здається, що діловий щоденник заповнений ущерт, при бажанні завжди можна ще додати якісь зустрічі і справи". "Ні, – відповів професор, – справа не в тому. Цей експеримент виявляє таку істину: якщо великі камені не покласти до банки в першу чергу, то ми ніколи не зможемо помістити потім все решта".

Запала глибока мовчанка, кожен замислився над очевидністю слів професора. Тоді старенький професор спитав: "Що є великими каменями вашого життя? – Здоров'я? Сім'я? Друзі? Сповнення мрій? Улюблені заняття? Навчання? Життєва позиція? Спокій? Розумне використання часу? Чи що небудь інше?"

Потрібно запам'ятати одне: у житті важливо в першу чергу класти ВЕЛИКІ КАМЕНІ, адже інакше є ризик, що життя ... не вдасться. Якщо віддаватимемо перевагу дріб'язку (як от гравій чи пісок), то наповнимо своє життя другорядними речами і не матимемо достатньо часу на важливі складові свого життя. Тож не забувайте ставити собі питання: "Що є ВЕЛИКИМИ КАМЕНЯМИ мого життя?" А тоді покладіть їх в першу чергу в посудину (життя)".

Дружнім жестом старенький професор попрощався з аудиторією й повільно вийшов із зали.

З французької переклала і подала
Наталія КУЗНЕВИЧ

РОЗДУМАЙМО, МІРКУЙМО, ПАМ'ЯТАЙМО

Ніщо в житті безслідно не минає:
Зробили добре ми чи, може, щось погане.

Та все ж роздумуймо, міркуймо, пам'ятаймо,
Що час розплати хоч-не-хоч настане.

Сьогодні ми веселі та щасливі
І віримо, що буде так завжди.
Насправді у природі все мінливе,
Та нам би рівновагу зберегти.

А рівновага в кожного своя,
І виміри у кожного є різні.
Знай, відповідь нестиме кожен зокрема.
Лише б не було важко та запізно...

Найперше думаймо, лишень тоді робім.
Сім раз відміряймо, а потім утинаймо.
Приймімо Господа до серця, в дім пустім,
Бо в Господі спасіння — пам'ятаймо!!!

ДО ГОСПОДА ІДУ

До Бога стежка в кожного своя —
У когось довга, у когось незнана.
Моя стежинка — вузька,
Нерівна, в горбиках, але така жадана.

Я кожний день до Господа іду,
Буває, падаю, буває, що спотикаюсь.
Але я йду, молюсь і не здаюсь,
Бо так пізнати Господа бажую!

Усі, хто ще не йшов, збирайтесь в путь!
Пізнати мусить кожен Христа-Бога.
Нелегким буде шлях, та ви ідіть,
І йти потрібно швидше якомога.

Бо тільки там лиш зможемо спасти
Свої байдужі душі в покаянні.
Отож, ідім до Божої мети,
Бо ще є шанс, можливо, вже останній.

Богдан КОСОПУД

НАУКОВЦІ ВІРУЮТЬ...

Вірую в єдиного Бога і з чистим сумлінням можу сказати, що ніколи не відчував симпатії до атеїстів. Людство без релігії перебувало б у варварському стані свого розвитку... звичайне уявлення про мене як про атеїста – велика помилка. Якщо це уявлення взятє з моїх наукових праць, то можу сказати, що моїх робіт не зрозуміли.

Альберт Ейнштейн.

Нобелівська премія 1921 р.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!
У листопаді святкують ювілеї:

20-річчя священства - о. Петро Кузь (02. 11)
10-річчя священства - о. Михайло Димид (21. 11)
10-річчя священства - о. Роман Пелещишин (08. 11)
10-річчя священства - о. Ігор Надольський (18. 11)
5-річчя священства - о. Роман Тереховський (07. 10)

90-річчя уродин - о. Василь Притула (12. 11)
45-річчя уродин - о. Володимир Білоцький (20. 11)
45-річчя уродин - о. Богдан Кузьмич (16. 11)
35-річчя уродин - о. Ігор Пецюх (24. 11)
35-річчя уродин - о. Ярослав Бірбан (11. 11)

(Продовження, початок у попередніх числах «Мети»)

40. Як свідки Єгови ставляться до Св. Причастя, тобто до Пресв. Євхаристії?

Свідки Єгови заперечують цю Св. Тайну, мотивуючи тим, що у Святому Письмі ніде не зустрічається слово "Євхаристія". Церква вживає термін "Євхаристія" на означення правдивого Тіла і Крові Ісуса Христа. Свідки ж Єгови твердять, що такого слова у Святім Письмі немає, а тому вони не можуть цього приймати. Ми ж подивімося, чи є у Святім Письмі слово "Вартова башта", котру свідки Єгови мають для себе за дуже великий авторитет: такого слова також там немає. Однак свідки Єгови приймають її і користуються нею. Так виглядає, що науку "Вартової башти" свідки Єгови часом ставлять навіть вище від науки біблійної.

41. Що ж кажуть свідки Єгови на Святе Причастя?

Вони стверджують, що не йдеться про споживання правдивого Тіла і Крові Христа: духовною їжею, про котру йдеться, є, мовляв, слово Боже. І в ролі кормительки виступає, власне, "Вартова башта" – саме вона дає їм поживу на вічне життя.

Нераз бачимо, як у Новім Завіті Христос навчає багатьох людей словом. Але робить Він і чудо, аби нагодувати людей і поживою матеріальною – як ото у випадку нагодування п'ятьма хлібами п'яти тисяч народу. Отож, бачимо, що поряд із Божим словом нам потрібна ще й інша пожива, про котру говорить Сам Ісус Христос: "Як не їстимете Тіла Сина Чоловічого й не питимете Його Крові, не матимете життя у собі. Хто їсть Моє Тіло і п'є Мою Кров, той живе життям вічним, і Я воскресну його останнього дня" (Ів. 6, 53-54).

42. Чи можна якось підтвердити, що якраз Святе Причастя є правдивою для нас поживою?

Є речі, котрих не можна до кінця збагнути слабким людським розумом – їх мусимо сприймати на віру. Свідки Єгови якраз і намагаються зрозуміти присутність Ісуса Христа у Святих

Тайнах. Не вірячи у Божество Ісуса Христа, вони заперечують, що апостоли не могли прийняти правдивого Тіла і Крові Ісуса Христа, коли Христос ще був із ними. Де ж правда? А правду знаходимо у самих словах Ісуса Христа: "Тіло Моє – їжа правдива, і Кров Моя – то правдивий напій. Хто споживає Тіло Моє і Кров Мою п'є, той у Мені перебуває, а Я – в ньому" (Ів. 6, 55-56). Ці слова сказав Ісус Христос ще перед Своїм воскресінням. А, крім того, знаємо, що якраз на Тайній вечері перед Своїми страстями Господь і встановив Тайну Пресвятої Євхаристії.

43. Свідки Єгови твердять, що не кінечно перед Св. Причастям сповідаються. Чи правильно це?

Про це читаємо у Першому посланні апостола Павла до коринтян. Ось, зокрема, що він говорить: "Хай, отже, кожен випробує себе самого і тоді їсть цей хліб і п'є цю чашу. Бо той, хто їсть і п'є, не розрізняючи Господнього тіла, суд собі їсть і п'є" (I Кор. 11, 28-29). Оце випробовування є, власне, особистим обрахунком нашого сумління. Отож, християнин, пізнавши свою неміч, розуміє, що на ньому тяжіють серйозні гріхи, мусить поступити згідно слів Ісуса Христа: "Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримаються" (Ів. 20, 23). А з невідпущеними тяжкими гріхами причащатися не можемо.

(далі буде)

Свідоцтво про реєстрацію: серія KB 4266

Над випуском працювали:
Головний редактор: о. Іван Галімурка,
Заступник редактора: Вячеслав Чижевський,
Літературний редактор: Святослав СМУК,
Технічний редактор: Василь УРБАНОВИЧ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
79016, площа Кропивницького, 1,
церква свв. Ольги і Єлизавети.
тел. (0322) 233-40-73;
e-mail: meta_ugcc@yahoo.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Друк: Друкарня газети «Армія України»
Тираж: 5000
Замовл.